

Annotatie bij Hoge Raad 26 maart 2013 (zaak Stegeman), NJ 2013-23/34, nr. 294, p. 3318.

Auteur: E.J. Dommering

1. In deze zaak draait het om de vraag of de journalist bij de nieuwsgaring naar het aan het licht brengen van een maatschappelijke misstand een strafbaar feit mocht plegen. Het ging in dit geval om een journalist die een Schipholpasje had vervalst waarmee hij het terrein van de luchthaven gemakkelijk had kunnen betreden, omdat de verificatieprocedure bij de toegang zo lek als een mandje bleek te zijn. De daarbij toe te passen maatstaf is door het EHRM geformuleerd in de zaak *Mikkelsen en Christensen* (EHRM 24 mei 2011, NJ 2012/39, [m.nt. E.J. Dommering](#)). Ik verwijs naar mijn noot in die zaak. De maatstaf is dat de journalist bij zijn nieuwsgaring ‘in beginsel’ aan de strafwet is gebonden en moet kunnen aantonen dat er werkelijk geen ander middel was om de maatschappelijke misstand bloot te leggen dan door zelf een strafbaar feit te begaan. Ook als de overtreding van de strafwet niet zonder meer gerechtvaardigd was, moet onderzocht worden of de opgelegde sanctie een proportionele beperking is (het EHRM in de zaak *Stoll II*: EHRM 10 december 2007, NJ 2008/236, m.nt. E.J. Dommering). Het Hof had de van valsheid in geschrifte verdachte journalist met een beroep op artikel 10 EVRM van rechtsvervolgning ontslagen. In cassatie had het Openbaar Ministerie (het tweede middel) aangevoerd dat het Hof a. de maatstaf verkeerd had toegepast, b. niet van rechtsvervolgning had moeten ontslaan, maar het ook had kunnen en moeten zoeken in het opleggen van een proportionele sanctie.
2. De Advocaat-Generaal, acht de klachten van het tweede middel ongegrond, maar de Hoge Raad volgt hem daarin niet. In overweging 4.7 oordeelt de Raad dat het Hof ofwel de maatstaf heeft miskend door alleen de subjectieve overwegingen van de journalist doorslaggevend te achten, ofwel niet heeft gemotiveerd waarom in dit geval er niet een andere weg dan de overtreding van de strafwet openstond. Aan de klacht onder b. kwam de Raad dus niet meer toe. Het arrest leert dat een journalist zich wel ‘twee keer moet bedenken’ voor hij in de kader van de nieuwsgaring een strafbaar feit pleegt. Aangezien het beroep op artikel 10 EVRM wel een strafuitsluitingsgrond kan zijn, zal de journalist in een strafzaak met een goed opgebouwd ‘dossier’ moeten komen, dat er werkelijk geen alternatief was dan het overtreden van de strafwet. Dat kan ook bij eventuele

strafoplegging te stude komen (zie ook mijn noot onder 3 bij de zaak *Mikkelsen en Christensen*).